

הלכות פסולי המקדשין פרק יז

א. כל הדמים הנתנין על מזבח החיצון, שנתן מהם מתנה ראשונה במחשבה נכונה, ונתן ממתנה שניה ואלף במחשבת שנוי השם, או מחשבת המקום, או מחשבת הזמן הרי זה כפר, והרצה הקרבן; ואם נתן את הראשונה במחשבת הזמן, והשלים המתנות במחשבת המקום הרי זה פגול: שמתנה ראשונה, היא העיקר.

ב. אבל כל הדמים הנתנין על המזבח הפנימי הואיל וכלן מעכבין זה את זה כמו שבארנו, אם נתן אחת מהן שלא כתקנה אלא הפסיד בה המחשבה, אף על פי שנתן כל השאר כתקנן, הזבח פסול.

ג. חשב בראשונה מחשבת הזמן, ושתק בשאר, או שנתן כלן כתקנן, חוץ מן האחרונה שנתנה במחשבת הזמן הרי זה פסול, ואינו פגול: עד שיזה כלן במחשבת הזמן, שהרי כלן במתנה אחת הן. וטבילת אצבע בדם בחטאות הפנימיות, מפגלת. כיצד חשב בשעת טבילת אצבע בדם מחשבת הזמן, הרי זה כמחשב בשעת הזיה.

ד. היה עומד בעזרה, וחשב מחשבת זמן בחטאות הנעשות בפנים בדבר הנעשה בפנים אינו פגול; חשב בדבר הנעשה בחוץ, הרי זה פגול. כיצד: היה עומד בעזרה, ואמר הריני שוחט להזות דמו למחר אינו פגול, שההזיה לפנים בהיכל. היה עומד בהיכל, ואמר הריני מזה לשפך שירים למחר אינו פגול, שהרי חשב בפנים בדבר הנעשה בחוץ.

ה. אבל אם היה עומד בעזרה, ושחט, והוא מחשב לשפך שירים למחר, או להקטיר אמורין למחר הרי זה פגול, שהרי חשב בחוץ בדבר הנעשה בחוץ.

ו. התודה מפגלת את הלחם, והלחם אינו מפגל את התודה. כיצד: השוחט את התודה, והוא מחשב שיאכל מבשרה, או יזרק דמה, או יקטיר אמוריה, למחר הזבח עם הלחם, פגול; אבל אם חשב לאכל מן הלחם למחר הלחם לבדו פגול, וזבח התודה אינו פגול.

ז. וכן הדין בשני כבשי עצרת, עם שתי הלחם הפאות עמהן שאם חשב מחשבת זמן בכבשים, נתפגלו שתי הלחם; חשב שיאכל משתי הלחם למחר שתי הלחם פגול, והכבשים אינן פגול.

ח. חשב באחת מארבע העבודות לאכל כזית מבשר הזבח עם הלחם למחר הלחם לבדו פגול, והתודה או הכבשים אינן פגול. המקטיר שני בזפי לבונה שעם לחם הפנים, וחשב בשעת הקטרותן שיאכל לחם הפנים למחר הרי הלחם פגול.

ט. השוחט שני כבשי עצרת, וחשב לאכל אחת משתי החלות למחר שתיהם פגול. הקטיר שני הבזקין, והוא מחשב לאכל אחד משני הסדרים למחר שני הסדרים פגול. וכן אם חשב מחשבת הזמן באחת מחלות התודה, או באחת מחלות מנחת מאפה התנור הרי כל החלות פגול.

י. אבל אם נטמאת אחת משתי החלות, או אחד משני הסדרים,

או אחת מן חלות התורה בין לפני זריקה, בין לאחר זריקה אותה החלה ואותו הסדר, אסור; והטהור בטהרתו, ויאכל.

יא. חשב בעבודת אחד משני הכבשים, שיאכל כזית משתי הלחם למחר, וכן אם חשב בהקטרת אחד משני הבזבין, שיאכל כזית מלחם הפנים למחר הרי הלחם פסול, ואינו פגול: עד שיחשב בכל המתיר שהוא עבודת שני הכבשים, והקטרת שני הבזבין.

יב. שחט אחד, וחשב לאכל חצי זית מחלה זו למחר, ושחט השני, וחשב לאכל חצי זית מחלה שניה למחר הרי אלו מצטרפין לפגול; והוא הדין בשני הבזבין, עם שני הסדרים.

יג. חשב באחד משני הכבשים מחשבת הזמן, ועשה השני במחשבה נכונה זה שעשהו במחשבת הזמן, פגול; והשני, פשר. שחט אחד מהן, וחשב בשעת שחיטתו שיאכל מפשר השני למחר שניהן פשרים, שאין מחשבין מזה על זה.

יד. שני כבשי עצרת, אין מקדשין את הלחם אלא בשחיטה. פיצד: שחטן וזרק דמם במחשבת שנוי השם, לא קדש הלחם; שחטן לשמן, וזרק דמם שלא לשמן הלחם קדוש, ואינו קדוש; שחטן שלא לשמן אף על פי שזרק לשמן, לא קדש הלחם.

טו. שתי הלחם שיצאו בין שחיטה לזריקה, וזרק דם הכבשים במחשבת הזמן נתפגלו שתי הלחם, אף על פי שהן בחוץ: שהזריקה מועלת ליוצא, אף על פי שעדין הוא בחוץ.

טז. כבשי עצרת ששחטן לשמן, ואבד הלחם אם זרק דמן לשמן, הרי אלו פסולין; זרק דמן במחשבת הזמן, אחר שאבד הלחם הרי אלו ספק אם התרו באכילה, או לא התרו.

הלכות פסולי המקדשין פרק יח

א. כל המחשב מחשבה שאינה נכונה בקדשים הרי זה עובר בלא תעשה, שהרי הוא אומר "לא יחשב" (ויקרא ז, יח). מפי השמועה למדו שבכלל דין זה, שלא יפסיד הקדשים במחשבה שהרי זה דומה למטיל מום בקדשים; ואף על פי כן אינו לוקה, שאין המחשבה מעשה.

ב. כל קרבן שנאמר שהוא פסול בין שנפסל במחשבה, בין במעשה, בין שארע לו דבר שפסלו כל האוכל ממנו כזית במזיד, לוקה: שנאמר "לא תאכל, כל-תועבה" (דברים יד, ג) מפי השמועה למדו, שאין הכתוב מזהיר אלא על פסולי המקדשין. וכן קדשים שהטל בהם מום האוכל מהם כזית, לוקה: הרי הם בכלל "כל-תועבה" עד שיוולד להם מום אחר, ויאכלו במומן כמו שבארנו. וכל שפסולו מספק, אין לוקין עליו.

ג. כל קרבן שנתפגל במחשבת הזמן כמו שבארנו כל האוכל ממנו כזית במזיד, חייב כרת: שנאמר "והנפש האכלת ממנו, עונה תשא" (ויקרא ז, יח). ואם אכל בשגגה, מביא חטאת קבועה.

ד. אין חייבין כרת אלא על אכילת דברים שהתרו, בין לאדם בין למזבח; אבל אם אכל מן המתיר עצמו אינו חייב כרת אלא לוקה, כאוכל פסולי המקדשין שאין בהם פגול.

ה. כיצד: מנחה שנתפגלה האוכל כזית מזירה במזיד, חיב כרת; אבל אם אכל מן הקמץ שלה, או מן הלבונה אינו חיב כרת, לפי שהן הן המתירים את השירים לאדם. וכן זבח שנתפגל האוכל כזית מבשרו או מאמוריו או מבשר העולה, חיב כרת.

ו. אבל אם אכל כזית מן הדם, אינו חיב עליו משום פגול שהדם מתיר את האמורין לקרב למזבח, והאמורין מתירין את הבשר לאדם; ודם העולה מתיר בשרה למזבח, ודם חטאת העוף מתיר בשרה לכוהנים, ודם עולת העוף מתיר בשרה למזבח. ודם חטאות הנשרפות מתיר אמוריהן למזבח; לפיכך חיבין על אמוריהן, משום פגול.

ז. הקמץ והלבונה מתירין השירים לכוהנים, שני כבשי עצרת מתירין שתי הלחם לכוהנים; וכן שני בזבי לבונה מתירין לחם הפנים לכוהנים. אבל דברים שאין להם מתירין, כגון בשר חטאות הנשרפות ומנחות הנשרפות אינן מתפגלין לעולם.

ח. ואלו דברים שאין חיבין עליהן משום פגול לעולם הקמץ, והלבונה, והקטרת, והדם; והיין, בין יין הבא עם הנסכים בין יין הבא בפני עצמו; ומנחות הנשרפות כלן, שהרי אין להם קמץ להתירן, כגון מנחת כוהנים, ומנחת נסכים; ובשר חטאות הנשרפות, ולוג שמן שלמצרע. ואם תאמר והלא דם האשם מתירו, אינו תלוי בו שהרי אדם מביא אשמו היום ולוגו אחר כמה ימים, כמו שיתבאר במקומו.

ט. אסור להותיר מבשר הקדשים לאחר זמן אכילתו, שנאמר בקרבן תודה "לא תותירו ממנו עד-בקר" (ויקרא כב, ל); והוא הדין, לשאר הקדשים כלם. והמותיר אינו לוקה שהרי נתקו הכתוב לעשה, שנאמר "והנותר ממנו עד-בקר, באש תשרפו" (שמות יב, י).

י. האוכל כזית מבשר קדשים שנותר במזיד, חיב כרת; ואם היה שוגג, מביא חטאת קבועה: שנאמר "ואכליו עונו ישא, כי-את-קדש ה' חלל; ונכרתה הנפש ההיא, מעמיה" (ויקרא יט, ח). ומאימתי יתחיב כרת על אכילת הנותר: אם קדשי קדשים הם, חיב עליהן מאחר שיעלה עמוד השחר; ואם קדשים קלים הם, חיב עליהן משקיעת החמה שליום שני, שהוא תחלת הלילה שליום שלישי.

יא. והיכן הזהיר הכתוב על הפגול ועל הנותר, במלואים: שהרי נאמר שם "לא יאכל כי-קדש הם" (ראה שמות כט, לג-לד) להזהיר על כל שפסולו בקדש, שהוא בלא תעשה על אכילתו. והפגול והנותר מצטרפין זה עם זה לכזית, וכל הפגולים והנותרין מצטרפין.

יב. אסור לטמא את הקדשים, או לסבב להם טמאה שהרי פוסל אותן; והטמא את הקדשים, אינו לוקה. אבל אדם טהור שאכל כזית מקדשים שנטמאו לוקה, שנאמר "והבשר אשר-יגע בכל-טמא, לא יאכל" (ויקרא יז, ט); והוא הדין לשאר הקרבנות שאם אכל כזית מלבונת המנחה שנטמאת אחר שנתקדשה בכלי, לוקה.

יג. אחד קדשים שננטמאו לפני כפרה, או לאחר כפרה, בין

שְׁנֵטְמָאוּ בָּאֵב הַטְּמָאָה אוּ בּוֹלֵד הַטְּמָאָה, שְׁלֹדְבְרֵי תוֹרָה. אֲבָל
אִם נְטָמָאוּ בְּטִמְאוֹת שְׁלֹדְבֵרֵיהֶם אֵינוּ לוֹקֶה עַל אֲכִילָתָן, אֲבָל
מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת. וְאֵינוּ לוֹקֶה, אֲלֹא הָאוֹכֵל אַחֵר זְרִיקַת
דָּמִים; אֲבָל אִם אָכַל קֶדֶם זְרִיקָה אֵינוּ לוֹקֶה מִשּׁוּם אוֹכֵל קֹדֶשׁ
טָמֵא, אֲבָל מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת.

יד. כָּל אָדָם שְׁנֵטְמָא טְמָאָה שְׁחִיבִין עָלֶיהָ כָּרַת עַל בִּיאַת
הַמִּקְדָּשׁ, וְאֲכָל כֶּזֶית מִן הַקֹּדְשִׁים, בֵּין קֹדֶשׁ טָהוֹר, בֵּין קֹדֶשׁ
טָמֵא בְּמִזִּיד, הֵרִי זֶה חֵיב כָּרַת: שֶׁנֶּאֱמַר "וְהִנֵּפֶשׁ אֲשֶׁר-תֹּאכֹל
בָּשָׂר, מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַה', וְטִמְאַתּוֹ, עָלָיו וְנִכְרְתָהּ" (ויקרא
ז, כ). וְאִם אָכַל בְּשִׁגְגָה, מִבִּיא קֶרֶבֶן עוֹלָה וַיִּוֹרֵד. וּמִנֵּין שְׂאִינוּ
מְדַבֵּר אֲלֹא בְּטִמְאַת הַגּוֹף, שֶׁנֶּאֱמַר "וְנִפְשׁ כִּי-תִגַּע בְּכָל-טָמֵא,
בְּטִמְאַת אָדָם אוּ בְּבִהֶמָה טְמָאָה אוּ בְּכָל-שֶׁקֶץ טָמֵא, וְאֲכָל
מִבָּשָׂר-זֶבַח הַשְּׁלָמִים, אֲשֶׁר לַה' וְנִכְרְתָהּ" (ויקרא ז, כא); וְהוּא
הַדִּין, לְשָׂאֵר קֹדְשֵׁי מִזְבֵּחַ.

טו. וְהִיכָן הַזְהִיר עַל עוֹוֹן זֶה, בִּיּוֹלָדָת: שֶׁהֵרִי נֶאֱמַר בָּהּ "בְּכָל-
קֹדֶשׁ לֹא-תִגַּע" (ויקרא יב, ד) מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ, שֶׁזֶּוּ אֲזַהֲרָה
לְטָמֵא שְׁלֹא יֵאָכַל קֹדֶשׁ קֶדֶם שְׁיִטְבֹּל. וְהָאוֹכֵל קֹדֶשׁ אַחֵר שְׁטִבֵּל,
קֶדֶם שְׁיַעֲרִיב שְׁמִשׁוֹ, אוּ קֶדֶם שְׁיִבִּיא כְּפָרְתוֹ לוֹקֶה, וְאֵינוּ חֵיב
כָּרַת: שֶׁנֶּאֱמַר "וְטִמְאַתּוֹ, עָלָיו" (ויקרא ז, כ), עַד שֶׁתִּהְיֶה כָּל
טְמָאָתוֹ עָלָיו. הִיָּה טָמֵא בְּטִמְאוֹת שְׁלֹדְבֵרֵיהֶם אֵינוּ לוֹקֶה, וְאֵין
צָרִיךְ לוֹמַר שְׂאִינוּ חֵיב כָּרַת; אֲבָל מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת.

טז. אֵינוּ חֵיב כָּרַת עַל אֲכִילַת קֹדֶשׁ שֵׁישׁ לוֹ מִתִּירִין, עַד שְׂיֵאָכַל
מִמֶּנּוּ אַחֵר שְׁקָרְבוּ מִתִּירָיו; אֲבָל אִם אָכַל אֶת הַבָּשָׂר קֶדֶם זְרִיקַת
הַדָּם, אֵינוּ לוֹקֶה מִשּׁוּם טָמֵא שְׂאֲכָל אֶת הַקֹּדֶשׁ. זֶה הַכֵּלָל: כָּל
שֵׁישׁ לוֹ מִתִּירִין אֵין חֵיבִין עָלָיו מִשּׁוּם פְּגוּל אוּ מִשּׁוּם נוֹתֵר אוּ
מִשּׁוּם טָמֵא, עַד שְׁיִקְרְבוּ מִתִּירָיו כְּהִלְכָתָן. וְכָל שְׂאִין לוֹ מִתִּירִין
כִּיּוֹן שְׁקִדְשׁ בְּכָלִי, חֵיבִין עָלָיו מִשּׁוּם טְמָאָה; אֲפֹלוּ נְטָמָא
הַבָּשָׂר קֶדֶם שְׁיִטְמָא הָאוֹכֵל הוֹאִיל וְקָרְבוּ הַמִּתִּירִין וְאַחֵר כֶּךָ
אֲכָל, חֵיב כָּרַת. וְכֵן אִם אָכַל מִבָּשָׂר חֲטָאוֹת הַנְּשַׁרְפוֹת וְהוּא
טָמֵא, אַחֵר שֶׁנִּזְרַק דָּמָם הֵרִי זֶה חֵיב כָּרַת.

יז. כְּבֹר נִתְבָּאֵר לָךְ שְׂאָף דְּבָרִים שְׂאִין חֵיבִין עָלֵיהֶן מִשּׁוּם פְּגוּל,
חֵיבִין עָלֵיהֶן מִשּׁוּם נוֹתֵר וְטָמֵא. כִּיצַד: דְּבָרִים שְׂאִין לָהֶם
מִתִּירִין אֵין חֵיבִין עָלֵיהֶן מִשּׁוּם פְּגוּל, וְחֵיבִין עָלֵיהֶן מִשּׁוּם נוֹתֵר
וְטָמֵא. וְכֵן הַמִּתִּירִין עֲצָמָן אֵף עַל פִּי שְׂאִין חֵיבִין עָלֵיהֶן מִשּׁוּם
פְּגוּל כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ, חֵיבִין עָלֵיהֶן מִשּׁוּם נוֹתֵר וְטָמֵא: חוּץ מִן
הַדָּם שְׂאִין חֵיבִין עָלָיו לְעוֹלָם, אֲלֹא מִשּׁוּם דָּם בְּלִבָּד.

יח. טָמֵא שְׂאֲכָל אִמּוּרִין, חֵיב כָּרַת. אֲבָל פֶּסַח שְׁלֹא נִצְלָה,
וְלַחֲמֵי תוֹדָה שְׁלֹא הוֹרְמָה חֲלָתָן הֵרִי זֶה חֵיב כָּרַת מִשּׁוּם טְמָאָת
הַגּוֹף, אֵף עַל פִּי שְׂאִינָן רְאוּיִין לְמָה שֶׁהֵן.

יט. אֵי אֲפָשָׁר שְׂחִיבֵיב אָדָם עַל אֲכִילָה אַחַת, מִשּׁוּם פְּגוּל
וּמִשּׁוּם נוֹתֵר: שֶׁהַפְּגוּל הוּא הַקֶּרֶבֶן שֶׁנִּפְסַל בְּמַחֲשַׁבֶּת הַזְּמַן,
וְאֵינוּ עוֹלָה לְשֵׁם קֶרֶבֶן וְלֹא נִרְצָה כָּלָל; וְהַנוֹתֵר הוּא הַנִּשְׁאָר
מִקֶּרֶבֶן שְׁקָרֵב כְּמִצּוֹתוֹ, לְאַחֵר זְמַן אֲכִילָתוֹ.

כ. הַפְּגוּל וְהַנוֹתֵר וְהַטָּמֵא, שְׁבִלְלָן זֶה בְּזֶה וְאֲכָלָן חֵיב: אֵף עַל
פִּי שְׂרָבָה מִין עַל חֲבֵרוֹ, אֵינוּ מְבַטְלוֹ שְׂאִין הָאִסּוּרִין מְבַטְלִין
זֶה אֶת זֶה. וּפְגוּל אוּ נוֹתֵר אוּ טָמֵא שֶׁהֶעֱלָן לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ
מִשְׁמַשְׁלָה הָאוֹר בְּרֵבֶן, פִּקַּע אִסּוּרִין מֵהֵן. וְהָאִמּוּרִין מִצְטַרְפִּין

עם הבשר לכזית, בין בעולה בין בשאר קדשים, לחיב עליו
משום פגול או נותר או טמא.

כא. זבח שנתפגל, או שנותר לאחר זמנו, ואכל ממנו מן העור,
או מן המרק, או מן התבלין, או מן האלל, או מן המורא, מן
הגידים, מן הקרנים, מן הטלפים, מן הצפרנים, מן החרטום,
מביצי העוף, מן הנוצה אינו חיב כרת; וכן טמא הגוף שאכל
דברים אלו מקרבן פשר אינו חיב כרת, אבל מפין אותו מכת
מרדות. אכל מן השליל, או מן השליה חיב משום פגול ונותר
וטמא, כאוכל משאר בשר הזבח.

כב. קדשי גויים, אין חיבין עליהן משום פגול ונותר וטמא.
וכן דם הקדשים, כמו שבארנו; וכן הלבונה, והקטרת, והעצים
אין חיבין עליהן כרת, לא משום פגול, ולא משום נותר, ולא
משום טמאת הגוף.

הלכות פסולי המקדשין פרק יט

א. מצות עשה לשרף כל הקדשים שנטמאו, שנאמר "והבשר
אשר יגע בכל-טמא, לא יאכל באש, ישרף" (ויקרא ז, יט). וכן
הנותר מצות עשה לשרפו, שנאמר "והנותר, מבשר הזבח
ביום, השלישי, באש, ישרף" (ויקרא ז, יז). ובכלל הנותר, הפגול
וכל פסולי המקדשין הכל נשרפין.

ב. קרבן שנתפגל או נפסל, ישרף במקדש מיד; וכל שפסולו
מספק תעבר צורתו, ואחר כך ישרף במקדש. פרים ושעירים
הנשרפים יש בהם ספק אם הלינה, והיציאה קדם שיגיע זמנם
לצאת, פוסלת בשרן כאמוריהן, או אינה פוסלת בשרן; לפיכך
פוסלין אותן להחמיר, וישרפו בעזרה.

ג. וכן אם יצא חצי הבהמה, ברב האבר אם מחזיקין אותן
ביוצא, הואיל ויצא רב האבר, או עדין אינן יוצאין, שהרי לא
יצא רב הבהמה; לפיכך נפסלו מספק, וישרפו בעזרה. וכן אם
נשאום חמשה להוציאן, ויצאו שלושה ונשארו שנים, והוציאו
השלושה חצי הבהמה הרי אלו נפסלו מספק, וישרפו בעזרה.
ויראה לי, שאין אלו צריכין להמתין עד שתעבר צורתן, הואיל
והן עומדין לשרפה לעולם, אפלו לא נפסלו.

ד. בשר הנמצא בעזרה אברים עולות, וחתכות חטאות; והנמצא
בירושלים, שלמים. והכל תעבר צורתן, ויצאו לבית השרפה;
שמא נותר הוא. אם כן, מה הועיל שתהיה חזקתו עולה או
חטאת או שלמים למי שעבר ואכל.

ה. אין שורפין את הנותר אלא ביום, שנאמר "ביום, השלישי,
באש, ישרף" (ויקרא ז, יז). אף על פי שהשלמים אסורין באכילה,
מתחלת ליל שלישי אין שורפין אותן אלא ביום, בין בזמנו
בין שלא בזמנו. וכן הפגול, אינו נשרף אלא ביום. ואין שרפת
טמא ונותר ופגול דוחה את יום טוב, ואין צריך לומר שבת.
ומתר לשרף טמא ונותר ופגול, כאחד.

ו. בשר קדשי קדשים שננטמא בפנים, שורפין אותו בפנים;
נטמא בחוץ, שורפין אותו בחוץ: בין שננטמא באב הטמאה,
בין שננטמא בולד הטמאה. ומימיהם שלכוהנים לא נמנעו

מִלְשָׁרְף אֶת הַבָּשָׂר שֶׁנִּטְמָא בְּאֵב הַטְּמֵאָה, שֶׁהָרִי הוּא רֹאשׁוֹן לַטְּמֵאָה, עִם הַבָּשָׂר שֶׁנִּטְמָא בְּוֹלֵד וְלֹד הַטְּמֵאָה, שֶׁהָרִי הוּא שְׁלִישִׁי אֲף עַל פִּי שְׁמוּסִיפִין לוֹ טְמֵאָה עַל טְמֵאָתוֹ, שֶׁהַשְּׁלִישִׁי שֶׁנִּגַּע בְּרֹאשׁוֹן יִחְזֹר שְׁנִי כְּמוֹ שִׁיתִּבָּאָר בְּמִקְוָמוֹ.

ז. וְלֹא עוֹד אֵלָּא אִפְּלוּ שְׁמֵן שֶׁנִּפְסַל בְּטָבּוֹל יוֹם, שֶׁהוּא שְׁלִישִׁי מִתֵּר לְהַדְלִיקוֹ בֵּנֵר שֶׁלִּמְתַּכֶּת שֶׁנִּגַּע בָּהּ טְמֵא מֵת, שֶׁהֵנֵר אֵב : אֲף עַל פִּי שֶׁזֶה הַשְּׁמֵן נֶעֱשֶׂה רֹאשׁוֹן, כְּשִׁינֵּעַ בֵּנֵר הוּאִיל וְיֵשׁ שָׁם שׁוֹם טְמֵאָה, אֵין מִקְפִּידִין עַל תּוֹסַפְתָּהּ, וְאֵין נִזְהָרִין אֵלָּא מִן הַטְּהוֹר, שֶׁלֹּא יִפְסַל.

ח. נוֹתֵר שֶׁלְקָדָשִׁים קָלִים, שׁוֹרְפִין אוֹתוֹ בְּעָלְיוֹ בְּבִתְיָהֶן. מִי שִׁיָּצֵא מִירוּשָׁלַיִם, וְנִזְכֵּר שִׁישׁ בִּידוֹ בָּשָׂר קָדָשׁ אִם עֹבֵר הַצּוֹפִים, שׁוֹרְפוֹ בְּמִקְוָמוֹ. וְאִם לֹא אִם יֵשׁ בּוֹ כְּזִית אוֹ יֵתֵר, חוֹזֵר וְשׁוֹרְפוֹ בִירוּשָׁלַיִם ; וְאִם אוֹרֵחַ הוּא, שָׂאִין לוֹ בֵּית שׁוֹרְפוֹ לִפְנֵי הַבֵּירָה מִעֲצֵי הַמַּעֲרָכָה. וְכָל עֲצָמוֹת הַקָּדָשִׁים שָׂאִין בָּהֶן מוֹחַ אֵינָן טְעוּנִין שְׂרָפָה, חוּץ מִעֲצָמוֹת הַפֶּסֶח.

ט. כָּבֵר בְּאֶרְנוֹ שֶׁהַקֶּרֶבֶן שֶׁנִּפְסַל אַחֵר שֶׁהִפְשֵׁט הָעוֹר לִכּוֹהֲנִים, אוֹ לְבַעְלָיו בְּקָדָשִׁים קָלִים ; אֲבָל אִם נִפְסַל קֹדֶם הִפְשֵׁט הָרִי הָעוֹר כְּבָשָׂר, וְיִשְׂרָף הַכֹּל. וְכֵן זִבַּח שֶׁהִפְשֵׁט, וְנִמְצָא טְרֵפָה, אוֹ שֶׁנִּפְסַל בְּמַחֲשַׁבֶּת הַזֶּמֶן, אוֹ בְּמַחֲשַׁבֶּת הַמָּקוֹם הוּאִיל וְלֹא נִרְצָה הַזִּבַּח, יִשְׂרָף הָעוֹר, בֵּין בְּקָדָשִׁי קָדָשִׁים, בֵּין בְּקָדָשִׁים קָלִים ; אֲבָל אִם נֶעֱשֶׂה בְּמַחֲשַׁבֶּת שְׁנֵי הַשָּׁם אֲף עַל פִּי שֶׁלֹּא עָלָה לְבַעְלִים, הוּאִיל וְנִרְצָה, הָרִי הָעוֹר לִכּוֹהֲנִים, אוֹ לְבַעְלָיו כְּמוֹ שֶׁבְּאֶרְנוֹ. וְזִבַּח שֶׁהִפְשֵׁט קֹדֶם זְרִיקָה, אֵינוֹ פָּסוּל.

י. אִלוֹ הֵן הַנִּשְׂרָפִין בָּשָׂר קָדָשׁ שֶׁנִּטְמָא, אוֹ נוֹתֵר, אוֹ נִפְסַל ; וְכֵן הַמִּנְחָה שֶׁנִּטְמָאָתָה, אוֹ נִפְסָלָהּ, אוֹ נוֹתֵרָה ; וְאִשָּׁם תְּלוּי שְׁנוּדַע לוֹ שֶׁלֹּא חָטָא, אַחֵר שֶׁנִּזְרַק דָּמּוֹ ; וְחִטָּאת הָעוֹף הַבָּאָה עַל הַסֶּפֶק ; וְשֹׁעַר נָזִיר טְהוֹר, וְהַעֲרָלָה, וְכִלְאֵי הַכֶּרֶם. וְדָבָר שָׂאִין דִּרְכוֹ לְהַשְׂרֹף, כְּגוֹן מִשְׁקִין שֶׁלְעֲרָלָה וְשֶׁלְכִלְאֵי הַכֶּרֶם הָרִי אֵלוֹ יִקְבְּרוּ.

יא. וְאִלוֹ הֵן הַנִּקְבְּרִין קָדָשִׁים שְׁמֵתוֹ, בֵּין קָדָשִׁי מִזְבֵּחַ בֵּין קָדָשִׁי בֶּדֶק הַבַּיִת ; וְקָדָשִׁים שֶׁהִפִּילוּ, יִקְבֹּר הַנֶּפֶל הַפִּילוֹ שְׁלִיָּה, תִּקְבֹּר ; וְשׁוֹר הַנֶּסֶקֶל, וְעִגְלָה עֲרוּפָה, וְצִפְרֵי מִצְרַע, וְשֹׁעַר נָזִיר טְמֵא, וּפֶטֶר חֲמוֹר, וּבָשָׂר בַּחֲלָב, וְחֵלִין שֶׁנִּשְׁחָטוּ בַּעֲזָרָה. הָאוֹרֵג מְלֹא הַסֵּיט מִשְׁעַר נָזִיר, וּמִפֶּטֶר חֲמוֹר בִּשְׂקֵי יִדְלַק.

יב. כָּל הַנִּקְבְּרִין, אֶפְרֵן אֶסוּר ; וְכָל הַנִּשְׂרָפִין שֶׁלֹּהֲקָדָשׁ, אֶפְרֵן מִתֵּר חוּץ מִדִּשָּׁן הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן, וְהַפְּנִימִי, וְדִשָּׁן הַמִּנְזָרָה. כָּל הַנִּשְׂרָפִין, לֹא יִקְבְּרוּ. וְכֵן כָּל הַנִּקְבְּרִין, לֹא יִשְׂרְפוּ : שְׂאֵף עַל פִּי שֶׁהוּא מַחֲמִיר בְּשִׂרְפָתָן, הָרִי הַקָּל בְּאֶפְרֵן שֶׁאֶפְרֵן הַנִּקְבְּרִין אֶסוּר.

יג. הִיָּה מִקְרִיב עֲמוֹ בְּזִבְחִים, וְאָמַר לוֹ נִתְפָּגְלוּ, עוֹשֶׂה עֲמוֹ בְּטְהָרוֹת, וְאָמַר לוֹ נִטְמָאוּ נֶאֱמָן : לֹא נִחְשְׁדוּ יִשְׂרָאֵל עַל כָּךְ. אֲבָל אִם אָמַר לוֹ זִבְחִים שֶׁהַקֶּרֶבֶתִי לָךְ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, נִתְפָּגְלוּ, וְאוֹתָן הַטְּהָרוֹת, נִטְמָאוּ אִם הִיָּה נֶאֱמָן לוֹ, סוּמָךְ עַל דְּבָרָיו. וְאִם לֹא, שׁוֹרֵת הַדִּין שֶׁאֵינוֹ נֶאֱמָן ; וְהַרְוָצָה לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמוֹ, הָרִי זֶה מְשַׁבַּח.